

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.237/2021/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes** (felperes címe) felperesnek – a dr. N. Z. meghatalmazott által képviselt **Alperes** (alperes címe) alperes ellen kártérítés és egyéb követelés tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 12.M.70.039/2020/30. számú ítéletével szemben a felperes által 31. és 32. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság - kiegészített - ítéletét a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

A fellebbezési eljárás illetékét 770.900 (hétszázhetvenezer-kilencszáz) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. május 7. napján hozott 12.M.70.039/2020/30. számú ítéletével szabadságmegváltás jogcímén 1.065.330 forint megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[2] Megállapította, hogy a felperes 1991-ben kapott bírói kinevezést, majd 2012. július 1-jétől az alperes Csoportjába volt beosztva. A csoport munkáját ekkor

Csoportvezető1, 2016. január 15-étől megbízás alapján Csoportvezető2 irányította csoportvezetőként.

[3] Az elsőfokú bíróság határozatában ismertette a felperessel szemben indult fegyelmi eljárások körülményeit és azok eredményét. Kitért a 2016. október 20-i vizsgálati jelentés eredményére is, amely alapján a felperes 2014. és 2015. évi teljesítménye alapján kiválóan alkalmas minősítést kapott.

[4] Az alperes elnöke a 2016. november 17-i intézkedésével a felperes bíróságon kívüli munkavégzésre jogosító engedélyét visszavonta. Ezután a felperes 2016. november 18. és 2017. január 31-e között keresőképtelen állományban volt, az erre vonatkozó orvosi igazolásait közvetlenül az alperes Gazdasági Hivatala (továbbiakban: GH) részére továbbította. A keresőképtelenség időtartama alatt Csoportvezető2 csoportvezető több alkalommal telefonon hívta a felperest, hogy érdeklődjön az állapotáról, illetve a munkába történő visszatéréséről.

[5] Az ügyelosztási rend módosítását követően 2017-ben a kitűzések elmaradásával kapcsolatos munkáltatói intézkedésekre került sor a felperessel szemben. 2017. április 3-án a felperes szóváltásba keveredett a csoportvezetővel, mely során a csoportvezetőt dehonesztáló kifejezésekkel illette.

[6] A felperes szolgálati jogviszonya 2020. augusztus 25. napján szűnt meg. Ekkor 2020. évre 16 nap szabadságot fizetett meg számára az alperes. Budapest Főváros Kormányhivatala Rehabilitációs Hatósági és Orvosszakértői Főosztálya a 2020. október 5. napján kelt határozattal rokkantsági ellátást állapított meg a felperes részére egészségi állapota 50 %-os mértékére tekintettel.

[7] Az elsőfokú bíróság a szabadságmegváltás iránti igény tekintetében a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Bjt.) 222. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 125. §-a, továbbá az Mt. 286. § alapján megállapította, hogy nem volt vitatott, az alperes 2016. évben 21 nap szabadságot nem adott ki a felperesnek. Erre vonatkozóan a felek megállapodást sem kötöttek. A szabadságmegváltás iránti igény az érintett jogviszony megszűnésének időpontjában válik esedékessé, ami a felperes esetében 2020. augusztus 25. napja volt. Erre tekintettel az igényérvényesítés nem minősült elévültnek. Az összecszerúséget az alperes nem vitatta a perben, ezért az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem szerint 1.065.330 forint megfizetésére kötelezte.

[8] Az elsőfokú bíróság a keresőképtelenség alatt megkapott táppénz és az illetmény közötti különbözet, mint kárigény tekintetében a Bjt. 135. § (1) és (4) bekezdése, továbbá a bíróságok szervezetről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a

továbbiakban: Bszi.) 119. § d), e), továbbá 125. § (1) bekezdés a) pontja alapján fejtette ki a csoportvezető tevékenységével, jogkörével kapcsolatos álláspontját, hivatkozva a bíróságok igazgatásáról rendelkező 6/2015. (XI. 30.) OBH utasítás (a továbbiakban: Igazgatási Szabályzat) 29. § és 23. §-ában foglaltakra.

Ezzel összefüggésben rámutatott, a felperest terhelte a kárigénye kapcsán annak bizonyítása, hogy az alperes jogellenes magatartásával kárt okozott számára a szolgálati jogviszonnyal összefüggésben.

[9] Az elsőfokú bíróság nem találta jogellenes munkáltatói magatartásnak, hogy az alperes Bírósági titkárl helyettesítésével a felperest bízta meg és ezzel összefüggésben a szabadságát részére nem adta ki. Nem találta jogsértőnek a munkateher elosztását, továbbá azt, hogy a csoportvezető a felperest a betegállománya alatt telefonon hívta, fegyelmi eljárásokat kezdeményezett vele szemben és kezdeményezte az otthondolgozási kedvezmény megvonását.

[10] A csoportvezető feladata a csoport munkájának szervezése, ennek része, hogy a helyettesítés érdekében a csoportvezető érdeklődik a keresőképeség várható időpontjáról. Ehhez hasonlóan munkaszervezési kérdés a dolgozósobák elosztása és a szabadságok kiadásának engedélyezése is. Az elsőfokú bíróság a fegyelmi eljárás kezdeményezését is jogszabályban rögzített, csoportvezetői kompetenciába tartozó jogosultságként értelmezte, amelyet nem tesz jogellenessé az a körülmény, hogy az eljárás az érintett marasztalása nélkül zárul. A bíróságon kívüli munkavégzés egy kedvezmény, amely engedélyezése, illetve az engedély megvonása szigorúan szabályozott keretek között történik. Az alperes többszöri figyelmeztetést követően alkalmazta a kedvezmény megvonását, tehát jóhiszeműen járt el, intézkedését igazgatási jogkörben hozta meg, az nem minősült jogellenesnek. A csoportvezető ugyanis jogosult és egyben köteles is a munkavégzés ellenőrzésére, ennek részeként a határidők betartásának vizsgálatára.

[11] Jogellenes magatartás hiányában az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az okozati összefüggést és a járadék iránti keresetet elutasította. Kifejtette azonban a csatolt orvosi dokumentumokra hivatkozva, hogy a felperes már korábban is átesett depressziós epizódon, amely azt erősítette, a megbetegedése az alperes magatartásától függetlenül következett be.

[12] A sérelemdíjjal összefüggő igényt a Bjt. 135. § (1), (4) bekezdése, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. §-a alapján vizsgálta. Ebben a kérdésben is irányadónak találta a csoportvezető jogkörével, a tevékenysége szabályozott voltával, illetve magatartása jogszerűségével kapcsolatban a kártérítés és a járadék igény körében kifejtetteket. Az elsőfokú bíróság az orvosszakértő kirendelésére irányuló indítványt nem találta alaposnak, mert a felperes nem tett olyan tényállításokat, amelyek megállapításához orvosszakértői kompetencia volt szükséges, az általa hivatkozott magatartások jogellenesség megállapítására sem adtak alapot.

[13] Csoportvezető2 csoportvezető és a felperes közötti szóváltás kapcsán a jóhírnév és becsülethez való jog megsértését nem találta megállapíthatónak. A felperes az alperes akkori elnökének írt e-mail üzenete ugyanis a felperes és nem az alperes nyilatkozatát igazolta a perben. Ezzel szemben releváns bizonyíték volt Csoportvezető2 tanúvallomása, aki a felperes kereseti állítását nem támasztotta alá. Elismerte, hogy a „ne pofázzon bele” kifejezést használta, amiért azonban elnézést kért. Annak ellenére, hogy ez egy illetlen stílusú és hangvételi megjegyzés volt, az egyszeri alkalom volt és nem volt alkalmas a felperes jóhírnevének, becsületének megsértésére. Mindezekre tekintettel a bizonyított kijelentés nem alapozta meg a sérelemdíj megfizetését, egyéb jogellenes magatartás pedig nem bizonyított.

[14] A személyes adatok védelmét illetően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kialakult gyakorlat szerint a keresőképtelenségre vonatkozó igazolást az érintett munkavállalónak a szolgálati helyén kellett leadnia és azt a szolgálati hely továbbította a GH részére. A felperes azonban nem e gyakorlat szerint járt el. Szabályszerű eljárás esetén is megismerhette volna a csoportvezető az irat tartalmát, mivel arra jogosult volt. A táppénzes papírokon szereplő ún. BNO kód ugyanis az érintett egészségi állapotáról, betegségéről nem nyújt lényeges, érdemi információt, ezért annak a megismerése nem meríti ki a személyiségi jogsértés fogalmát.

[15] Az elsőfokú bíróság nem találta megállapíthatónak a családi élethez való jogsérelemét sem. Nem találta releváns bizonyítéknak a felperes családjára vonatkozóan becsatolt fényképet, illetve az általa a perben előadottakat sem azzal összefüggésben, hogy pszichiátriai kezelést kellett igénybe vennie és a mindennapi életét, házaseletét, családi kapcsolatát hátrányosan befolyásolta az alperes magatartása miatt kialakult lelkiállapota.

[16] Az egyenlő bánásmód követelményének megsértését illetően az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 8. § j) és t) pontja, továbbá az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló 4/2017. (XI. 28.) KMK vélemény alapján kifejtette, hogy a becsületesen munkát végzők kifejezés nem minősült védett tulajdonságnak, emiatt nem volt alapos a sérelemdíj iránti igényt.

[17] A fegyelmi eljárásban, illetőleg a szolgálati bíróság előtti eljárásban felmerült költségek, mint kár megtérítése iránti igényt szintén nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság. A Bjt. 124. § (4) bekezdése alapján kifejtette, hogy a felperes az eljárás során felmerült költségét az adott eljárás során terjeszthette elő, ezt utóbb másik eljárásban eljáró bíróság nem bírálhatta el.

[18] Az elsőfokú bíróság az ítéletet ülnökök közreműködése nélkül egyesbíróként, tárgyalás mellőzésével hozta meg. Ezzel összefüggésben a veszélyhelyzet során érvényesülő

egyres eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Veir. II.) 23. §-ára, illetve 42. § (6) bekezdésére hivatkozott.

A felperes fellebbezése

[19] A felperes fellebbezésében az eljárás lényeges szabályainak megsértésére hivatkozva, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerint történő marasztalását kérte az elutasított ítéleti rendelkezések tekintetében és a mellőzött bizonyítási indítványok alapján a bizonyítás lefolytatását, vagyis az orvosszakértői vélemény beszerzését, a szolgálati bíróságok előtt keletkezett iratok, illetőleg az alperes elnöki iratainak beszerzését, továbbá a szabadságmegváltás megfizetésére irányuló ítéleti rendelkezés előzetes végrehajthatóvá nyilvánítását kérte.

[20] Súlyos eljárási hibaként hivatkozott arra, hogy a 2021. május 7-én az elsőfokú bíróság ülnökök közreműködése nélkül hozott ítéletet. Álláspontja szerint az OBH központi honlapján megjelent tájékoztató szerint 2021. április 20. napjától, tehát a veszélyhelyzet megszűnését követően a munkaügyi perekben a jogszabály szerint csak ülnökök közreműködésével lehetett eljárni, tehát egyesbírói eljárásra nem volt lehetőség. Az elsőfokú bíróság az eljárás szabálytalansága miatti felperesi kifogást sem vizsgálta és az elutasítás indokait sem közölte a Pp. 114. §-a ellenére, sem a tárgyaláson, sem az elsőfokú ítéletben.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem volt teljes mértékben tisztában a bizonyításra szoruló tényekkel és azzal, hogy a bizonyítás melyik felet terheli, ezért téves és hiányos tájékoztatást adott a feleknek. A tanúkat nem kérdezte ki alaposan, gátolta a felperest a kérdezési joga gyakorlásában Tanúl tanúvallomása megtételekor és a tárgyalási jegyzőkönyv tartalma is szabálytalanul lett rögzítve. Az iratismertetés felszínes volt, a jegyzőkönyv kijavítása iránti felperesi kérelmet pedig alaptalanul utasította el az elsőfokú bíróság. Mindezek alapján a felperesi igényérvényesítés akadályozott volt és a tényállás sem lett teljeskörűen feltárva.

[22] A személyiségi jogok megsértésével összefüggésben nemcsak sérelemdíjat, hanem kártérítést is igényelt. Megsértett személyiségi jogként az emberi méltóságra hivatkozott, továbbá megkülönböztetésre, zaklatásra és megtorlásra, a becsület és jóhírnév megsértésére, az egészség, továbbá a személyes adatok védelméhez való jog megsértésére. Mindezt bizonyította is a perben, mivel a 2012. október 30-án megtartott ügyelosztási rendre vonatkozó kollégiumi ülés anyagától kezdődően a 2020. február 25-i fényképfelvétel időszaka közötti eseményekig rendelkezésre álltak a bizonyítékok.

[23] A felperes kifejtette, a vonatkozó jogszabályok szerint kiválóan végezte a munkáját, az alperes azonban az ezzel kapcsolatos tények eltorzítására törekedett, több esetben megsértve az emberi méltóságát, a személyiségi jogait. Ezeket a tényeket az elsőfokú bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta a döntése meghozatalakor.

[24] Tévesen értékelte Csoportvezető2 sérelmezett kijelentését és annak jelentőségét, mivel az megvalósította a jóhírnévhez és a becsülethez való jog megsértését. A csoportvezető saját hatáskörben módosította az ügyelosztási rendet, önkényesen tűzve ügyeket a felperes számára, ami durva beavatkozás volt a bírói munkájába. Táppénzes időszak alatt telefonon zaklatta, majd olyan ügyeket bízott rá, amellyel más kollégák nem haladtak. A vele szemben indított fegyelmi eljárások is alaptalanok voltak.

[25] Az egészségügyi adatokhoz való hozzáférést illetően is fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtetteket, mivel Csoportvezető2 és dr. B. E. nem volt jogosult megismerni az adatait. Az elsőfokú bíróság annak az elnöki kijelentésnek sem tulajdonított jelentőséget, miszerint Tanúl a vizsgálóbiztos előtt azt közölte, hogy a felperes „eltűnt”, holott betegállományban volt. A fegyelmi eljárások kezdeményezésekor az alperes valótlan állításokat tett, majd a megbetegedéssel és a munkaképesség-csökkenéssel kapcsolatban semmilyen konkrétumot nem jelölt meg. Ezzel szemben nem volt releváns az, hogy több mint 20 évvel korábban pár napig, milyen okból volt beteg. Az ezzel kapcsolatos megjegyzést az elsőfokú bíróság is a per érdemén kívülinek tekintette, ugyanakkor azzal azt deklarálta, hogy nem foglalkozik a megbetegedés okaival. Ennek ellenére olyan megállapítást tett a felperesi betegség okait illetően, ami szakértői kompetenciába tartozott.

[26] A hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a keresettől eltérően értékelte az ezzel kapcsolatos jogi érvelését és hivatkozását, mivel az Ebktv. 10. §-a alapján zaklatásra hivatkozott. Eltérő véleménye okán, az alperes eljárása a megfélemlítésre, ellenséges, megalázó, támadó környezet kialakítására irányult, illetve megtorlásként jogsérelem okozására az ügyelosztási rend, a fegyelmi eljárások kezdeményezésével. Az elsőfokú bíróság által tett hivatkozást a becsületesen dolgozókra az alperes perbeli nyilatkozatára reagálva, a tárgyaláson ironikusan tette és egyértelműen jelezte, hogy a kereseti kérelme konkrétan milyen tényállításon és jogszabályi hivatkozáson alapult. Az elsőfokú bíróság téves jelentőséget tulajdonított a családi fénykép becsatolásának is, mivel azzal a személyét ért sértő kijelentésekkel szemben azt kívánta alátámasztani, hogy hagyományos, rendezett családi életet él. Az alperes szándékosan nehezítette a munkakörülményeit, a 2017. januári keresetindítását követően számos atrocitás érte és egyértelműen megállapítható volt, hogy mindez megtorló jellegű volt a munkáltató részéről. Az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatban az alperesnek kellett kimentenie magát. Mindezekkel kapcsolatban szintén nem volt teljeskörű, alapos és jogszabálynak megfelelő az elsőfokú bíróság tájékoztatása.

[27] Az elsőfokú bíróság jogsértően mellőzte a szakértő kirendelését. A kormányhivatal határozata alátámasztotta, hogy a 2016. novemberében bekövetkezett megbetegedésnek köze volt a rokkantság megállapításához, azonban az elsőfokú bíróság

ennek nem tulajdonított jelentőséget. Mindkét fél javasolt kérdéseket intézni a szakértőhöz, amelyet az elsőfokú bíróság mégis mellőzött.

[28] A felperes kérte tárgyalás tartását, ennek ellenére az elsőfokú bíróság 2021. április 19-én a tárgyalást berekesztette, azon a napon, amikor megszűnt a veszélyhelyzeti szigorított védekezés. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványok elrendelése, a tanúk meghallgatása körében a Pp. 2. § megsértésével nem segítette elő a felperesi jogérvényesítést. Nem tett fel minden releváns kérdést a tanúknak, nem szerezte be a felperes által indítványozott dokumentumokat, amely elfogult részrehajló ügyintézészt eredményezett. A felperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárás során eljáró bírók egyes megjegyzéseit, megnyilvánulásait sértőnek, illetve a személyével szemben ellenségesnek találta.

[29] A szolgálati bíróságok előtti eljárás anyagát azért találta relevánsnak, mert ennek során az alperes elnöke különböző vétkes kötelezettségszegésekre hivatkozott, amelyeket azonban nem tudott bizonyítani, ezzel megsértette a személyiségi jogait. Ezért kívánta a jelen perben a fegyelmi eljárásokban felmerült költségeit kárként érvényesíteni. Az alperes valótlan állításai képezték a jogellenes magatartást és ezzel okozati összefüggésben merült fel a kára.

[30] Álláspontja szerint azzal, hogy az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2016. évre járó szabadságot jogellenesen nem adta ki az alperes és azt később a jogviszony megszűntetésekor pénzben sem váltotta meg, lényegében elismerte a kereseti állítások megalapozott voltát és jogszerűségét. Abból az következett, hogy az alperes 2016-ban a kérelmei ellenére egyáltalán nem szándékozott kiadni a törvényes szabadságát és azt 2020-ban sem kívánta megváltani. Mindezt egybevetve az egyéb kereseti állításokkal, megállapítható a munkáltatói eljárás jogellenessége.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[31] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, az elsőfokú bíróság az elévülés kérdését helytállóan értékelte, a szabadságmegváltással összefüggésben az anyagi jogszabályokat is megfelelően alkalmazta, a tényállást helytállóan állapította meg, a bizonyítékok okszerű és a logika szabályainak megfelelő értékelésével. A további bizonyítást helyesen mellőzte, mert arra a per érdemi eldöntéséhez nem volt szükség.

[32] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, hogy kártérítésre jogellenes munkáltatói magatartás hiányában nem volt jogalap, ezért a további feltételek fennállását nem kellett vizsgálni. A szabadságmegváltás tekintetében az ítélet előzetesen végrehajthatóvá nyilvánításának pedig nem álltak fenn a Pp. 231. §-ában meghatározott feltételei alperesi elismerés hiányában.

[33] Az elsőfokú bíróság helytálló tájékoztatást adott a bizonyítás menetéről, annak sikertelensége következményeiről, nem akadályozta a felperest a kérdések feltevésében és az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatos keresetet is helyesen ismertette, továbbá azzal kapcsolatosan is helytálló tájékoztatást adott a feleknek. Mindezekre tekintettel az elsőfokú eljárás során adott tájékoztatás megfelelt a tájékoztatási kötelezettségről szóló 1/2009. (VI. 24.) PK véleményben foglalt követelményeknek.

[34] Személyiségi jogsértés sem történt, ezért a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereset sem lehetett alapos. A 2016. évi szabadság kapcsán pedig vitatta, hogy szándékos munkáltatói magatartás volt a szabadság kiadásának akadályozása, mivel a felperes a közvetlen vezetőjéhez, illetve a munkáltatói jogkör gyakorlójához a szolgálati út betartásával előterjesztett szabadság kiadása iránti kérelmet nem terjesztett elő. A bíróságon kívüli munkavégzés megvonására is jogszerűen került sor, mivel az a felperesi mulasztásokkal állt összefüggésben.

[35] Az alperes kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az ítéletében a veszélyhelyzet idején irányadó rendelkezésekre tekintettel arra, hogy 2021. április 19-ét megelőzően lehetőség volt a tárgyalás berekesztésére és az elsőfokú ítélet egyesbíróként tárgyaláson kívül történő meghozatalára.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[36] A felperes fellebbezése – a hatályon kívül helyezés tekintetében – alapos.

[37] Az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalakor nem volt szabályszerűen megalakítva, ami az ügy érdemére kiható, súlyos eljárási szabálysértésnek minősült és ennek következtében nem volt lehetőség az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatára. E kérdés a felperesi fellebbezéstől függetlenül hivatalból is vizsgálendő volt.

[38] A felperes alappal hivatkozott a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm.rendeletre (Veir.II.), illetve a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm.rendelet módosításáról szó 182/2021. (IV. 16.) Korm.rendelet (Mód.r.) szabályaira.

[39] A keresetlevél előterjesztésére tekintettel jelen jogvitában a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) szabályai szerint kellett

eljárni. Az elsőfokú bíróság a Veir. II. alapján a 2021. március 9-én kibocsátott 12.M.70.039/2020/24. számú végzésével figyelmeztette a feleket a tárgyalás berekesztésére és egyben határidőt adott számukra a nyilatkozataik megtételére.

[40] A határidő elteltét, illetve a felek nyilatkozatainak beérkezését követően az elsőfokú bíróság a 12.M.70.039/2020/28. számú, 2021. április 19-én kelt végzésével figyelmeztette a feleket a Veir. II. 26. § (2) bekezdése és 42. § (6) bekezdése értelmében a tárgyalás berekesztésére azzal, hogy az ítéletet tárgyaláson kívül hozza meg. Ezt követően került sor 2021. május 7-én a 12.M.70.039/2020/30. sorszámon az elsőfokú ítélet meghozatalára, mely során az elsőfokú bíróság egyesbíróként járt el, ülnökök közreműködése nélkül, tárgyalás mellőzésével a Veir.II. 23.§-ára és 42.§ (6) bekezdésére hivatkozva.

[41] A fentieket a rPp. rendelkezéseivel és a szigorított veszélyhelyzet időszakában alkalmazandó szabályokkal egybevetve a következő állapítható meg. A Veir. II. 1. §-a értelmében a szigorított védekezés időszaka 2021. április 19. napjával véget ért. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott, a Veir. II. 42. § (6) bekezdése arra figyelemmel volt értelmezhető, hogy a szigorított védekezés megszűnését követően az eljárási szabályok eltérő alkalmazására mely esetekben volt mód. Munkaügyi perekben egyesbírói eljárásra a szigorított védekezést követő időszakban 2021. április 19-ét követően, függetlenül attól nem volt lehetőség, hogy a Veir. II. 42. § (6) bekezdése szerint a felek figyelmeztetése és a tárgyalás berekesztése megtörtént. A rPp. bíróság összetételére vonatkozó szabályainak eltérő alkalmazására, vagyis munkaügyi perekben ülnökök mellőzésére ugyanis 2021. április 20-ától már nem volt lehetőség. A Veir. I. 21. §-a egyértelműen akként rendelkezett, hogy a régi Pp., illetőleg a Pp. szabályai a szigorított védekezés ideje alatt alkalmazhatók az e rendeletben meghatározott eltérésekkel. Az egyesbírói eljárásra a szigorított védekezés időszakának lejártával nem volt a Pp.-től eltérést engedő rendelkezés. Vagyis a szigorított védekezés megszűnését követően a Pp. 349/A. §-át kellett alkalmazni, amely munkaügyi perekben az elsőfokú bíróság számára ülnökök közreműködését írja elő. A szigorított védekezés időszakának megszűnésére tekintettel a jogszerű eljárás az lett volna, amennyiben 12.M.70.039/2020/28. számú végzéssel berekesztett tárgyalást az elsőfokú bíróság megnyitja és ülnökök közreműködésével a Pp. 144.§-a alapján eljárva tárgyaláson hoz határozatot. A fentiekkel egyezően tartalmazta a felperesi fellebbezésben hivatkozott OBH tájékoztatás azt, hogy 2021. április 20. után már nincs lehetőség munkaügyi perekben ülnökök mellőzése nélkül, egyesbíróként ítélet meghozatalára.

[42] Mindezek okán az ítéltábla a Pp. 252. § (1) bekezdése alkalmazásával – az elsőfokú ítélet érdemi vizsgálata mellőzésével - rendelkezett a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül annak hatályon kívül helyezéséről és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

[43] A megismételt eljárásra vonatkozóan a másodfokú bíróság a fentiekre utalva rögzíti a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján, hogy az elsőfokú bíróságnak a rPp. alapján ülnökök közreműködésével tárgyaláson kell érdemben határoznia a kereseti kérelem tárgyában.

Záró rendelkezések

[44] A felek a másodfokú eljárásban nem érvényesítettek költségigényt, a peröltség megállapítása ezért mellőzhető volt. A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás illetékét a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csupán megállapította az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§ (1) bekezdése alapján, annak viselése kérdésében az elsőfokú bíróság határoz.

Budapest, 2021. november 25.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró